

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Դիպցիր ք'ամէն բան անհամ կասակ է,
Թէ պարապութիւնն այս անյասակ է,
Թէ չըկան վեր, վար եւ բարձր ու ցած,
Պարապին մէջ է ամէն ինչ կախուած:

Այս ծովն ու դաշտերն, լեռներն ու անտառ,
Աստղազարդ երկինքն այս հրաշափառ,
Անիմաս՝ ուրեմն ... անհամ կասա՞կ է
Տիեզերքը այս — *Անսահման Տաճար*:

Ներժեցած ամէն մէկ հիւլէին մէջ,
Ու մասնիկներուն մէջ մեր սրնունդին,
Կը զգամ ես հիգը, խիղը, ցաւն անեղ
Եւ սրտփխը մարդկային սրտին:

Երազը երբ մեկներ է ընդմիջ՝
Դեռ ինչո՞ւ, ուրեմն, ըսպասել,
Օրէ - օր մեծցընել ցաւ ու վիշտ,
Ու կեանքը հին ձորձի մ'պէս մաշել:

Վեր կենամ նորէն, բռնեմ այս ճամբան,
Անձկութիւնս յանձնեմ սա մեղրմ հովին,
Ծառին ու բուփին սիրոյ ողջոյն ճամ,
Արեւուն բանամ սիրքս լիովին:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ